

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

3^η ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Των άρθρων 26 και 32 Π.Δ. 114/2010 & της υπ' αριθμ. 5401/3-359096 από 11-6-2012 (ΦΕΚ 285/13-6-2012 τ. ΥΟΔΔ) απόφασης του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

ΑΠΟΦΑΣΗ – 95/48884

Στο Βύρωνα Αττικής, στην έδρα των Επιτροπών Προσφυγών (Αλατσάτων κ' Καλλιπόλεως 1), στις 27/6/2012, ημέρα Τετάρτη, μετά την από 12/6/2012 Πρόσκληση της Προέδρου της, συνήλθε η 3^η Ειδική Επιτροπή Προσφυγών αποτελούμενη από τους:

- α) ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΛΑΚΑ (υπάλληλο του Υπουργείου Εσωτερικών), πρόεδρο,
 - β) ΕΡΑΣΜΙΑ ΡΟΥΜΑΝΑ (εκπρόσωπο της Υ.Α. του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες), τακτικό μέλος,
 - γ) ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΥ (νομικό, επιλεγμένο από τον σχετικό κατάλογο που κατήρτισε η Ε.Ε.Δ.Α.), αναπληρωματικό μέλος, απόντος του τακτικού μέλους Γεωργίας Αραπίδου
- και με γραμματέα αυτής τον Αρχιφύλακα Δημήτριο Βούλη της Διεύθυνσης Αλλοδαπών/Α.Ε.Α.

Η Επιτροπή συνεδρίασε για να αποφασίσει επί της από 29/11/2004 προσφυγής του, κατά δήλωσή του, πολίτη ΙΡΑΝ, (επ) [REDACTED] (ον) [REDACTED] του [REDACTED] και της [REDACTED], γεν. 21/11/1973, κατά της υπ' αριθμ. 95/48884 από 3/11/2004 απόφασης του Γ.Γ. του Υ.Δ.Τ., η οποία επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 29/11/2004.

Η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη

- α) τις διατάξεις του Ν.Δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (ΦΕΚ 201, τ. Α'), όπως συμπληρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1968 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (ΦΕΚ 125, τ. Α')
- β) τις διατάξεις του Π.Δ. 96/2008 «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 26ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004)» (ΦΕΚ 152, τ. Α')
- γ) τις διατάξεις του Π.Δ. 114/2010 «Καθιέρωση Ενιαίας διαδικασίας αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου «σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις

οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (L326/13.12.2005)» (ΦΕΚ 195, τ. Α')

δ) τις διατάξεις του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45, τ. Α')

ε) την υπ' αριθμ. 5401/3 – 505533 από 7/11/2011 (ΦΕΚ 385/8.11.2011 τ. ΥΟΔΔ) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

στ) την υπ' αριθμ. 5401/3-359096 από 11/6/2012 (ΦΕΚ 285/13-6-2012 τ. ΥΟΔΔ) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

ζ) την υπ' αριθμ. 4000/1/70-α' (ΦΕΚ Β 1725/2-8-2011) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη που προβλέπει τον Κανονισμό της λειτουργίας των Επιτροπών Προσφυγών του Π.Δ. 114/2010

η) την από 27/6/2012 έκθεση προφορικής εξέτασης του προσφεύγοντος

θ) το από 4/7/2012 κατατεθέν υπόμνημα και τα συνημμένα σε αυτό σχετικά έγγραφα

ι) όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου του προσφεύγοντος

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η Επιτροπή εξέτασε τα ακόλουθα:

1. Διαδικασία σε α' βαθμό και προσφυγή

Όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο προσφεύγων, κατά δήλωσή του πολίτης Ιράν, κατέθεσε αίτημα για χορήγηση πολιτικού ασύλου στο Τ.Α.Α. στις 27/11/2003. Κατά τη διάρκεια της από 27/11/2003 προφορικής εξέτασης αιτούντος άσυλο, η οποία διεξήχθη με διερμηνέα στη γλώσσα φαρσί, ο προσφεύγων δήλωσε ότι γεννήθηκε στις 21/11/1973 στην Τεχεράνη, είναι μουσουλμάνος στο θρήσκευμα, απόφοιτος α' λυκείου, άγαμος, χωρίς απασχόληση και ότι πριν εγκαταλείψει το Ιράν, διέμενε στην Τεχεράνη. Δεν υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία. Επίσης δήλωσε ότι εγκατέλειψε τη χώρα του στις 16/5/2003 και εισήλθε στην Τουρκία χωρίς νόμιμες διατυπώσεις. Στην Ελλάδα εισήλθε μέσω Έβρου στις 30/5/2003 επίσης χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα. Σχετικά με τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε τη χώρα του, ο προσφεύγων δήλωσε ότι μετά από μια διαδήλωση που έλαβε χώρα το 1999, συνελήφθη και κρατήθηκε για διάστημα 3 μηνών κατά το οποίο υπέστη βασανιστήρια. Εγκατέλειψε το Ιράν επειδή κινδύνευε η ζωή του. Στις 19/8/2004 ακολούθησε η διενέργεια συμπληρωματικής εξέτασης του προσφεύγοντος κατά την οποία ο προσφεύγων δήλωσε ότι κρατήθηκε από τις αρχές χωρίς δίκη, υπέστη βασανιστήρια, αφέθηκε ελεύθερος μετά από την κατάθεση εγγύησης και όταν έμαθε ότι θα ακολουθούσε δίκη, εγκατέλειψε τη χώρα του. Επίσης ο προσφεύγων δήλωσε ότι εξαιτίας των βασανιστηρίων που υπέστη, πάσχει από ψυχωτική διαταραχή, διαμένει και τελεί υπό ιατρική παρακολούθηση και λαμβάνει αγωγή σε μονάδα ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης (βλ. στο φάκελο τη σχετική βεβαίωση από τη μονάδα «ΙΟΛΑΟΣ»). Τον Ιούνιο του 2004 ο προσφεύγων εξετάστηκε από το Ι.Κ.Α.Θ.Β. Τέλος, ο προσφεύγων δήλωσε ότι δεν επιθυμεί να επιστρέψει στο Ιράν διότι θα φυλακιστεί και θα υποστεί βασανιστήρια για δεύτερη φορά.

Με την υπ' αριθ. 95/48884 από 3/11/2004 απόφαση του Γ.Γ. του Υ.Δ.Τ. απορρίφθηκε το αίτημα του προσφεύγοντος για χορήγηση διεθνούς προστασίας και αναγνώρισης της ιδιότητας του πρόσφυγα, με την αιτιολογία ότι στο πρόσωπό του δεν συντρέχουν τα υποκειμενικά και αντικειμενικά στοιχεία του δικαιολογημένου φόβου δίωξης, που είναι απαραίτητα, για να αναγνωρισθεί η ιδιότητα αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. Α της Σύμβασης της Γενεύης 1951. Ειδικότερα, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προκύπτει ότι υπέστη ατομική δίωξη από τις αρχές της χώρας του για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων. Επιπλέον, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαφαίνεται ότι εγκατέλειψε τη χώρα του προς αναζήτηση εργασίας και βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής του. Τέλος, δεν επέδειξε και δεν παρέδωσε εθνικό ταξιδιωτικό έγγραφο ή δελτίο ταυτότητας, από τα οποία να αποδεικνύονται-επιβεβαιώνονται τα στοιχεία ταυτότητάς του. Η ανωτέρω απόφαση επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 29/11/2004 και κατά αυτής ο τελευταίος άσκησε αυθημερόν προσφυγή, με την οποία ζητά να επανεξεταστεί η αίτησή του για χορήγηση πολιτικού ασύλου και να αναγνωριστεί στο πρόσωπο του η ιδιότητα του πρόσφυγα διότι έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο δίωξης στη χώρα καταγωγής του.

2. Βασικοί ισχυρισμοί του προσφεύγοντος ενώπιον της Επιτροπής

Ο προσφεύγων εμφανίστηκε ενώπιον της Επιτροπής αυτοπροσώπως, με συνήγορο το δικηγόρο Δ.Σ.Α. (Α.Μ. 29893) Κωνσταντίνου Αλέξανδρο. Κατά τη διάρκεια της προφορικής εξέτασης, η οποία διεξήχθη με διερμηνέα στη γλώσσα φαρσί, μητρική γλώσσα του προσφεύγοντος, ο τελευταίος δήλωσε ότι ονομάζεται (επ.) ████████ (ον.) ████████ του ████████ και της ████████ γεν. 21/11/1973 και ζήτησε τη διόρθωση του πατρωνύμου από Feizolam σε Feizolah και του μητρωνύμου από Afroz σε Afruz.

Ο προσφεύγων δήλωσε ότι είναι πολίτης Ιράν, με τόπο γέννησης και διαμονής την Τεχεράνη, έχει περσική εθνική καταγωγή, είναι άθεος, τελειόφοιτος λυκείου, άγαμος και στη χώρα του εργαζόταν ως μεταφορέας. Η γονείς και η αδερφή του διαμένουν στην Τεχεράνη. Η οικονομική τους κατάσταση είναι καλή, και η οικογένεια έχει περιουσία σε χωριό κοντά στην πόλη Qasvin. Σε ερώτηση σχετική με την κατάσταση της υγείας του, ο προσφεύγων δήλωσε ότι αντιμετωπίζει προβλήματα ψυχολογικής φύσεως τα οποία αποδεικνύονται από έγγραφα που θα καταθέσει.

Σχετικά με τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε το Ιράν, ο προσφεύγων δήλωσε τα εξής: Τον Ιούλιο του 1999 συμμετείχε στις φοιτητικές διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς. Περίπου δέκα ημέρες μετά την έναρξη των διαδηλώσεων ο προσφεύγων συνελήφθη στο δρόμο και οδηγήθηκε σε άγνωστο μέρος όπου κρατήθηκε χωρίς δίκη για περίπου 5-6 μήνες. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του υπέστη συστηματικά βασανιστήρια. Αφέθηκε ελεύθερος, μάλλον με παρέμβαση της οικογένειάς του της οποίας η οικονομική κατάσταση ήταν καλή. Εξαιτίας των βασανιστηρίων ο προσφεύγων βρισκόταν σε πολύ άσχημη ψυχολογική και φυσική κατάσταση και για ένα χρόνο περίπου βασιζόταν στη φροντίδα των δικών του. Ο προσφεύγων

παρέμεινε στο Ιράν ως το 2003, οπότε και εγκατέλειψε τη χώρα με τη βοήθεια του πατέρα του. Μετά τον ένα χρόνο κατά τον οποίο ανάρρωνε με τη βοήθεια της οικογένειάς του, ο προσφεύγων υπό καθεστώς φόβου περιπλανήθηκε σε άλλες περιοχές του Ιράν για να αποφύγει τον κίνδυνο νέας σύλληψης. Μάλιστα κάποια φορά κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Τεχεράνη, η παρουσία ενός αυτοκινήτου της Αστυνομίας της Δικαιοσύνης έξω από το σπίτι του, τον ώθησε να κρυφτεί σε γειτονικό σπίτι. Μετά τη φυγή του από το Ιράν, η Ετελάατ ενοχλούσε τον πατέρα του και εκείνος αναγκάστηκε να τους πει ότι έχει διώξει το γιο του.

Κατά την παραμονή του στην Ελλάδα, ο προσφεύγων φιλοξενήθηκε για σχεδόν δύο έτη σε μονάδα ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης εξαιτίας των προβλημάτων που αντιμετώπιζε μετά την κράτηση και την υποβολή σε βασανιστήρια. (βλ. σχετικά 1 και 2). Από το 2005 και μετά άρχισε να εργάζεται με σύμβαση αορίστου χρόνου σε θέση εργασίας που διατηρεί ως σήμερα και νοικιάζει σπίτι στο όνομά του (βλ. σχετ. 4, 5, 6, 7, 8). Ομιλεί την ελληνική γλώσσα και έχει σχέση με Ελληνίδα υπήκοο. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ελλάδα, ο προσφεύγων, ο οποίος δήλωσε ότι έχει φιλελεύθερες, φιλομοναρχικές πολιτικές πεποιθήσεις, συμμετέχει περιστασιακά σε κινητοποιήσεις Ιρανών (σχετ. 3) ενάντια στο καθεστώς και εξαιτίας αυτής της δράσης δέχτηκε 3-4 φορές απειλητικά τηλεφωνήματα. Η τελευταία φορά που έλαβε ένα τέτοιου είδους τηλεφώνημα ήταν δέκα ημέρες πριν, ενώ τα τηλεφωνήματα αυτά άρχισαν 4-5 μήνες πριν. Επίσης ο προσφεύγων δήλωσε ότι είναι άθεος, αλλά σέβεται τους άλλους ανθρώπους και τις άλλες θρησκείες. Μετά από την επαφή του με άλλες θρησκείες, ο προσφεύγων κατέληξε ότι δεν υπάρχει Θεός.

3. Αξιολόγηση των προβληθέντων ισχυρισμών από την Επιτροπή- Κρίση επί της αξιοπιστίας του προσφεύγοντος

Η Επιτροπή κατά την αξιολόγηση της αξιοπιστίας του προσφεύγοντος εξέτασε τη συνοχή των ισχυρισμών του σε συνάρτηση με το προσωπικό του προφίλ. Η Επιτροπή, έλαβε ιδιαιτέρως υπόψη την από 20/9/2004 ιατρική έκθεση του Ι.Κ.Α.Θ.Β. που βεβαιώνει ότι ο προσφεύγων έχει υποστεί βασανιστήρια. Κατά τη διάρκεια της προφορικής εξέτασης, ο προσφεύγων, παρά την εμφανή επιβαρημένη κατάσταση της ψυχικής του υγείας ήταν σε θέση να παρουσιάσει λεπτομερώς τους ισχυρισμούς του. Ειδικότερα, η Επιτροπή, έλαβε υπόψη τις επισημάνσεις της Υ.Α. του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες στο Εγχειρίδιο για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού των προσφύγων αναφορικά με την εξέταση πνευματικά διαταραγμένων προσώπων (βλ. Εγχειρίδιο παρ. 206-212), σύμφωνα με τις οποίες, σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι απαραίτητο να υπάρχει κάποια ελάφρυνση του βάρους απόδειξης που φέρει ο αιτών. Ωστόσο, οι ισχυρισμοί που προέβαλε ο προσφεύγων ενώπιον της Επιτροπής και οι οποίοι δε διαφέρουν σημαντικά από όσα είχε επικαλεστεί ο προσφεύγων ενώπιον της πρωτοβάθμιας αρχής, είναι συνεκτικοί και επαρκώς ορισμένοι. Απάντησε δε αυτός με αμεσότητα σε όλες τις υποβληθείσες ερωτήσεις και περιέγραψε λεπτομερώς τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται. Ειδικότερα ήταν λεπτομερής και σαφής στην παράθεση πληροφοριών και στοιχείων για την αυθαίρετη κράτηση και την υποβολή σε βασανιστήρια παρά την εμφανή συναισθηματική του φόρτιση.

Κατά την αξιολόγηση της εξωτερικής συνοχής των ισχυρισμών, η Επιτροπή διαπίστωσε τα εξής: Οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος σχετικά με τις φοιτητικές διαδηλώσεις στην Τεχεράνη τον Ιούλιο 1999 (βλ. Immigration and Refugee Board of Canada, *Chronology: Iran: July 1999 demonstrations in Tehran*, 1 December 2000: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3df9ba6f2.html>), τις αυθαίρετες κρατήσεις και βασανισμούς των διαδηλωτών αλλά και των αντιφρονούντων γενικότερα (βλ. United States Department of State, *U.S. Department of State Country Report on Human Rights Practices 1999 - Iran*, 25 February 2000: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6aa6f8.html> και Amnesty International, *Amnesty International Report 1999 - Iran*, 1 January 1999: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6aa074.html>), ανταποκρίνονται στις προαναφερόμενες διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση στη χώρα καταγωγής του κατά την επίμαχη περίοδο, όπως καταγράφονται σε εκθέσεις κρατικών φορέων και διεθνών οργανισμών.

Περαιτέρω, εκθέσεις διεθνών και κρατικών φορέων επιβεβαιώνουν τη συνέχιση τέτοιων πρακτικών εκ μέρους του κράτους του Ιράν ακόμα και σήμερα. Ενδεικτικά όπως αναφέρεται στην από 11-2-2011 έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με τις παραβιάσεις των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στο Ιράν «... τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα των Ιρανών – το δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία της έκφρασης και του «συνεταιρίζεσθαι» και το δικαίωμα μιας ζωής χωρίς αυθαίρετες συλλήψεις, κρατήσεις και βασανιστήρια καθώς και χωρίς οιασδήποτε μορφής διακρίσεις – εξακολουθούν να παραβιάζονται ατιμωρητί». Η Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε. προσφάτως εξέφρασε έντονη ανησυχία για τις διαρκείς παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν, συμπεριλαμβανομένων των βασανιστηρίων, της χρήσης ιδιαίτερος σκληρών και απάνθρωπων μέσων τιμωρίας όπως π.χ. διά μαστιγωμάτων ή ακρωτηριασμού και τη ραγδαία αύξηση των υποθέσεων επιβολής κι εκτέλεσης της θανατικής ποινής (UN News Service, *General Assembly voices concern over Iranian human rights record*, 19 December 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f0adb762.html>). Σχετικά με τους πολιτικά αντιφρονούντες και ασκούντες αντικαθεστωτική δράση καταγράφεται ότι «εξακολουθούν να συλλαμβάνονται αυθαίρετα, συχνά χωρίς ένταλμα, από κρατικούς λειτουργούς που δε δηλώνουν την ιδιότητά τους. Πολλοί κρατούνται για εβδομάδες ή και μήνες - συχνά στην απομόνωση - σε κέντρα κράτησης εκτός ελέγχου της δικαστικής εξουσίας, για εκτεταμένο χρονικό διάστημα, χωρίς επικοινωνία με τις οικογένειες ή δικηγόρους, σε συνθήκες που ενίοτε οδηγούν σε «εξαναγκαστικές εξαφανίσεις» (βλ. <http://www.unhcr.org/refworld/country,COI,UKHO,,IRN,,4c7f4bb72,0.html>, Έκθεση Πληροφοριών για χώρα προέλευσης – Ιράν, του Υπουργείου Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, 2010). Η κακομεταχείριση κι ο εξευτελισμός των κρατουμένων είναι συνήθης τακτική σε τέτοια κέντρα κράτησης πολιτικών κρατουμένων (βλ. Amnesty International Annual Report 2011- Iran <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4dce15626e.html>).

Η Επιτροπή κρίνει ότι οι κρίσιμοι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος παρουσιάζουν εσωτερική και εξωτερική συνοχή και ως εκ τούτου η Επιτροπή έκανε αποδεκτά τα παρακάτω:

- την υπηκοότητα του προσφεύγοντος (πολίτης Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν), τις θρησκευτικές πεποιθήσεις (άθεος), την εθνική καταγωγή (περσική), τον τόπο καταγωγής (Τεχεράνη) και την επαγγελματική ιδιότητα του προσφεύγοντος στη χώρα καταγωγής.
 - ότι ήταν αντίθετος με το καθεστώς, έλαβε μέρος στις φοιτητικές διαδηλώσεις τον Ιούλιο 1999, συνελήφθη, κρατήθηκε αυθαίρετα και υπέστη βασανιστήρια
 - ότι όταν αφέθηκε ελεύθερος βρισκόταν σε πολύ άσχημη σωματική και ψυχική κατάσταση εξαιτίας των βασανιστηρίων που υπέστη
 - ότι ο προσφεύγων εγκατέλειψε τη χώρα του φοβούμενος για τη ζωή του, ενώ είχε υποστεί σοβαρό ψυχολογικό και σωματικό τραύμα από τον πρότερο βασανισμό και εξευτελισμό του από τις αρχές της χώρας καταγωγής
 - ότι δεν επιθυμεί να επιστρέψει σήμερα επειδή φοβάται ότι θα φυλακιστεί πάλι και θα υποβληθεί σε νέους βασανισμούς
 - ότι υποφέρει μέχρι σήμερα από ψυχικές διαταραχές ως συνέπεια παρελθόντος βασανισμού
 - ότι κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ελλάδα, κάποιες φορές έλαβε μέρος σε κινητοποιήσεις Ιρανών ενάντια στο καθεστώς της χώρας του
- Τέλος, η Επιτροπή αποδέχεται ως αληθείς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος σχετικά με τη διαδρομή που ακολούθησε και για τη ζωή του στη χώρα ασύλου.

I. Έρευνα για την υπαγωγή στο καθεστώς του Πρόσφυγα (Άρθρο 1 Α (2) Σύμβασης της Γενεύης)

Σύμφωνα με το άρθρο 1 Α §2 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των Προσφύγων της 28^{ης} Ιουλίου 1951, όπως τροποποιήθηκε από το Πρωτόκολλο της Ν. Υόρκης του 1967, ο όρος «πρόσφυγας» εφαρμόζεται επί «Παντός προσώπου όπερ συνεπεία δεδικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης, ή εάν μη έχον υπηκοότητα τινά και ευρισκόμενον εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους αυτού διαμονής, δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να επιστρέψη εις ταύτην».

Από το άρθρο 1Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951, όπως ερμηνεύεται και το άρθρο 13 π.δ. 96/2008, προκύπτει ότι, προκειμένου ένα πρόσωπο να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας, θα πρέπει να υπάρχει εύλογη πιθανότητα το πρόσωπο αυτό να έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο ότι σε περίπτωση επιστροφής του στη χώρα καταγωγής του, θα υποστεί δίωξη για έναν από τους περιοριστικά αναφερόμενους λόγους στην παραπάνω διάταξη της Σύμβασης.

Το πρώτο κριτήριο υπαγωγής στη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 είναι η ύπαρξη βάσιμου και δικαιολογημένου φόβου δίωξης. Ο όρος «δικαιολογημένος φόβος δίωξης» περιλαμβάνει ένα υποκειμενικό και ένα αντικειμενικό στοιχείο και προκειμένου να εξακριβωθεί η ύπαρξη του δικαιολογημένου φόβου, πρέπει και τα δύο στοιχεία να εκτιμηθούν (Εγχειρίδιο Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων, παρ.38). Επομένως, προϋπόθεση της εφαρμογής του ανωτέρω άρθρου είναι η ύπαρξη φόβου, τόσο ως ενδιάθετη κατάσταση του προσφεύγοντα (υποκειμενικός φόβος) όσο και ως πραγματική κατάσταση (αντικειμενικός φόβος).

Ως «υποκειμενικό στοιχείο» του φόβου υποδηλώνεται ένα συγκεκριμένο κίνητρο φυγής, το οποίο αποσυνδέει κάθε άλλο λόγο φυγής από τον ορισμό (βλ. UNHCR Εγχειρίδιο, §39). Η Επιτροπή δέχεται ότι στην προκείμενη περίπτωση το υποκειμενικό στοιχείο του φόβου πληρούται, καθώς ο προσφεύγων εξέφρασε ρητώς φόβο και απροθυμία να επιστρέψει στη χώρα καταγωγής.

Για τον έλεγχο του «αντικειμενικού στοιχείου» του φόβου είναι αναγκαίο να αξιολογηθούν οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος. Οι δε ισχυρισμοί του δεν πρέπει ωστόσο να εκτιμώνται με τρόπο αφηρημένο, αλλά να εξετάζονται σε συσχετισμό με το ευρύτερο πλαίσιο της σχετικής κατάστασης (βλ. UNHCR Εγχειρίδιο, § 42). Η εκτίμηση για το αν ο φόβος είναι βάσιμος απαιτεί τη διαπίστωση ότι υπάρχει «εύλογη πιθανότητα» ο φόβος του προσφεύγοντα να πραγματοποιηθεί κατά την επιστροφή του. Μια απλή πιθανότητα δεν είναι αρκετή. Προκειμένου να αξιολογηθεί η κατάσταση στην οποία ο προσφεύγων θα εκτεθεί ατομικά κατά την επιστροφή στη χώρα προέλευσης, η Επιτροπή έλαβε υπόψη την προσωπική εκτίμηση του προσφεύγοντος καθώς και όλα τα στοιχεία εκείνα που συνεισφέρουν στην εις βάθος κατανόηση του προσωπικού του υποβάθρου, του προφίλ και των εμπειριών του, των εμπειριών άλλων προσώπων με συγκρίσιμο προφίλ καθώς και τις πληροφορίες σχετικά με τις πρακτικές που εφαρμόζονται στη χώρα προέλευσης.

Ως προς τη βασιμότητα του φόβου, η Επιτροπή αφού έλαβε υπόψη και αξιολόγησε όλα τα διαθέσιμα στοιχεία, κρίνει ότι η υπόθεση είναι επαρκώς ευκρινής όσον αφορά την ύπαρξη προηγούμενης δίωξης από κρατικούς φορείς στη χώρα καταγωγής. Η εκτίμηση αυτή της Επιτροπής βασίζεται αφενός στην προσωπική εμπειρία του προσφεύγοντος και αφετέρου στις πληροφορίες για τη χώρα προέλευσης σχετικά με την παραβίαση θεμελιωδών δικαιωμάτων πολιτών που ασκούσαν κριτική κατά της κυβέρνησης κατά την επίμαχη χρονική περίοδο. Ο προσφεύγων θεμελίωσε συνεκτικά και λεπτομερειακά ότι η εξακολούθηση της βασανιστήρια που υπέστη ο προσφεύγων κατά τη διάρκεια κράτησής του σε φυλακή της χώρας προέλευσης, αποτελούν σοβαρή μορφή δίωξης αφού το δικαίωμα να μην υποστεί κάποιος βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση είναι προστατευόμενο δικαίωμα που δεν υπόκειται σε εξαιρέσεις. Σύμφωνα με το αρ. 1 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά των Βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης ή τιμωρίας (1984), ο όρος "βασανιστήρια" σημαίνει κάθε πράξη με την οποία, σωματικός ή ψυχικός πόνος ή έντονη οδύνη επιβάλλονται με πρόθεση σ' ένα

πρόσωπο, με σκοπό ιδίως να αποκτηθούν απ' αυτό ή από τρίτο πρόσωπο πληροφορίες ή ομολογίες, να τιμωρηθεί για μια πράξη που αυτό ή τρίτο πρόσωπο έχει διαπράξει ή είναι ύποπτο ότι την έχει διαπράξει, να εκφοβηθεί ή εξαναγκασθεί αυτός ή τρίτο πρόσωπο, ή για κάθε άλλο λόγο που βασίζεται σε διάκριση οποιασδήποτε μορφής, εφ' όσον ένας τέτοιος πόνος ή οδύνη επιβάλλονται από δημόσιο λειτουργό ή κάθε πρόσωπο που ενεργεί με επίσημη ιδιότητα ή με την υποκίνηση ή τη συναίνεση ή την ανοχή του. Δεν περιλαμβάνονται ο πόνος ή η οδύνη που προέρχονται μόνον από πράξεις συμφυείς ή παρεμπόπτουσες προς νόμιμες κυρώσεις» (βλ. <http://www.hrweb.org/legal/cat.html>). Η απαγόρευση των βασανιστηρίων (αρ. 3 της ΕΣΔΑ, βλ. http://www.echr.coe.int/NR/rdonlyres/E4317264-DB27-42FE-873E-1ECCACABB045/0/GRE_CONV.pdf και αρ. 3 της Σύμβασης κατά των Βασανιστηρίων, ό.π.) έχει απόλυτο χαρακτήρα και η σοβαρή παραβίαση απόλυτων δικαιωμάτων συνιστά αναμφισβήτητη δίωξη. Επομένως, η διαπίστωση υφιστάμενων βασανιστηρίων, όπως προκύπτει και από το πιστοποιητικό του Ελληνικού Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων, οδηγεί στη διαπίστωση προηγούμενης δίωξης.

Όμως, δεδομένων των στοιχείων του ιστορικού, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι δε συντρέχει εύλογη πιθανότητα δίωξης του προσφεύγοντος στο παρόν ή/και στο μέλλον λόγω της τότε δράσης (δηλ. δεκατρία χρόνια πριν), αφενός λόγω παρέλευσης μεγάλου χρονικού διαστήματος από τη συμμετοχή του στις διαδηλώσεις του 1999 και αφετέρου επειδή από κανένα ισχυρισμό και κανένα άλλο στοιχείο δεν προκύπτει ότι κατά την επίμαχη χρονική περίοδο είχε ασκηθεί ποινική δίωξη εις βάρος του προσφεύγοντος ή ότι εκκρεμεί ακόμα καταδικαστική απόφαση εναντίον του. Από το ιστορικό δε διαφαίνεται ότι ο προσφεύγων τελούσε υπόδικος κατά την έξοδό του από τη χώρα. Άλλωστε, η επικαλούμενη αναζήτησή του από τις αρχές μετά τη φυγή του από την Τεχεράνη δεν αποτελεί από μόνο του επαρκές στοιχείο προς θεμελίωση της πιθανότητας δίωξης, ιδιαιτέρως αν ληφθεί υπόψη ότι ο προσφεύγων παρέμενε σχεδόν τρία έτη στην ίδια χώρα χωρίς να γίνει αντιληπτός από τις αρχές. Εν προκειμένω δε μπορεί να θεμελιωθεί μελλοντικός κίνδυνος βασισμένος σε προηγούμενες περιστάσεις. Συνεπώς δεν πληρούται το αντικειμενικό στοιχείο του φόβου και ο φόβος δίωξης δεν είναι βάσιμος και δικαιολογημένος.

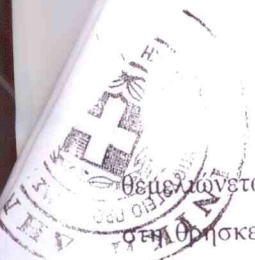
Αντιστοίχως δεν γίνεται δεκτό ότι ο προσφεύγων θα διατρέξει, σε περίπτωση επιστροφής του, εύλογα αναμενόμενο κίνδυνο να τεθεί υπό συνθήκες δίωξης, λόγω της προηγούμενης δίωξης σε συνδυασμό με τις νέες συνθήκες που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ελλάδα. Ειδικότερα, η Επιτροπή εξέτασε αν η συμμετοχή του προσφεύγοντος σε αντικαθεστωτικές κινητοποιήσεις Ιρανών στη χώρα ασύλου θα μπορούσε, σε συνάρτηση με την παρελθούσα δίωξη, να θεμελιώσει μελλοντικό κίνδυνο δίωξης άμα την επιστροφή του προσφεύγοντος στο Ιράν. Είναι γνωστό από τον αριθμό των συμμετεχόντων, ότι πολλά μέλη της ιρανικής κοινότητας στην Αθήνα λαμβάνουν μέρος σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας για την κατάσταση στο Ιράν, κάποιες από τις οποίες έχουν λάβει χώρα έξω από την πρεσβεία του Ιράν. Μη-κυβερνητικές οργανώσεις αναφέρουν ότι κατά καιρούς οι αρχές στο Διεθνές Αεροδρόμιο Imam Khomeini International Airport της Τεχεράνης είχαν στη διάθεσή τους φωτογραφίες Ιρανών που συμμετείχαν σε

διαδηλώσεις εκτός της χώρας, οι οποίες γίνονταν σε αλληλεγγύη προς τους Ιρανούς του Ιράν, καταδικάζοντας συγκεκριμένες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν. Πολύ σπάνια όμως σταματούσαν ταξιδιώτες στο αεροδρόμιο, οι οποίοι ερωτούνταν σχετικά με το δρομολόγιο που θα ακολουθούσαν και τα πρόσωπά τους συγκρίνονταν με αυτά των φωτογραφιών. (βλ. International Campaign for Human Rights in Iran, Using Photographs of Protests Outside Iran to Intimidate Arriving Passengers at the Airport, 07 February 2010, <http://www.iranhumanrights.org/2010/02/using-photographs-of-protests-outside-iran-to-intimidate-arriving-passengers-at-the-airport/>).

Επίσης, το Βρετανικό Δικαστήριο αναφέρει ότι είναι περιορισμένη η δυνατότητα του ιρανικού κράτους να εντοπίσει όλους όσους επιστρέφουν στο Ιράν και οι οποίοι είχαν συμμετάσχει σε διαδηλώσεις στο εξωτερικό, λόγω του μεγάλου αριθμού των ατόμων και της έλλειψης τεχνολογίας ταυτοποίησης προσώπου στο αεροδρόμιο. Το μέγεθος του κινδύνου κατά την επιστροφή βασίζεται σε πληθώρα παραγόντων όπως το βαθμό της συμμετοχής του εν λόγω προσώπου στις διαδηλώσεις, το αντικείμενο αυτών, το ρόλο του εν λόγω προσώπου, την προβολή των συγκεκριμένων γεγονότων από τα ΜΜΕ. (βλ. Demonstrators in Britain – risk on return) Iran CG [2011] UKUT 36 (IAC) σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d5a8c7d.html>).

Ελβετικός οργανισμός αναφέρει ότι οι Ιρανικές υπηρεσίες ασφαλείας παρακολουθούν και καταγράφουν εδώ και χρόνια τις πολιτικές δραστηριότητες των εξόριστων Ιρανών, κυρίως από ηγετικά στελέχη των οργανώσεων που ασκούν κριτική στην κυβέρνηση. Ωστόσο, είναι εξαιρετικά δύσκολο να εκτιμηθεί ο βαθμός της επιτήρησης των διαδηλωτών που δεν δραστηριοποιούνται τακτικά, ή προσώπων που συμμετέχουν σε συνεδριάσεις οργανώσεων κριτικών προς την κυβέρνηση, χωρίς να κατέχουν θέσεις-κλειδιά. Σύμφωνα με σχετικές πηγές η ένταση της επίβλεψης ενός προσώπου εξαρτάται άμεσα από την θέση του σε μια σχετική οργάνωση (βλ. Schweizerische Flüchtlingshilfe, Iran: Illegale Ausreise/Situation der PDKIMitglieder Politische Aktivitaeten im Exil, 16 November 2010, http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1297007113_iran-illegale-ausreise-situation-vonmitgliedern-der-pdki-politische-aktivitaeten-im-exil.pdf). Από τα στοιχεία του φακέλου και σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ίδιου του προσφεύγοντος, δεν προκύπτει ότι ο τελευταίος έχει σημαντικό ηγετικό ρόλο και ιδιαίτερο προφίλ ακτιβιστή στις εν λόγω δραστηριότητες και δεν επιδεικνύει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ακτιβιστικής συμπεριφοράς που να τον διαφοροποιούν σημαντικά από άλλους απλούς συμμετέχοντες σε τέτοιου είδους κινητοποιήσεις. Εν προκειμένω δεν πληρούνται το αντικειμενικό στοιχείο του φόβου. Επομένως, ο φόβος δίωξης λόγω αυτής της δραστηριοποίησης σε συνδυασμό με την παρελθούσα δίωξη, δεν είναι βάσιμος και δικαιολογημένος.

Τέλος, παρά το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν εξέφρασε ρητά φόβο λόγω των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, ούτε κάτι τέτοιο παρουσιάστηκε ως κύριος ισχυρισμός κατά τη διάρκεια της συνέντευξης ενώπιον της Επιτροπής, η Επιτροπή αξιολόγησε τον εν λόγω ισχυρισμό. Από κανένα στοιχείο, όμως, δε

θεμελιώνεται κίνδυνος δίωξης λόγω αποστασίας. Δεν προκύπτει ότι η στάση του προσφεύγοντος απέναντι στη θρησκεία είναι γνωστή στις ιρανικές αρχές καθώς δε διαφαίνεται από κανένα στοιχείο ότι ενόσω ο προσφεύγων ζούσε στο Ιράν είχε υιοθετήσει έναν τρόπο ζωής ουσιαστικά διαφορετικό από άλλους πολίτες. Επίσης λαμβάνοντας υπόψη το προφίλ του προσφεύγοντος καθώς και το ότι δεν εξέφρασε ρητά φόβο λόγω αθεΐας, διαφαίνεται ότι δεν υπάρχει εύλογη πιθανότητα να γίνουν γνωστές οι αντιλήψεις του περί αθεΐας στις ιρανικές αρχές άμα τη επιστροφή του στο Ιράν. Έκθεση του Norwegian Country of Origin Information Centre (Landinfo), στο κεφάλαιο με τίτλο “Experience and Practice”, αναφέρει: «Η ιρανική θρησκευτική παράδοση διακρίνει ανάμεσα σε αδικήματα που τελούνται σε δημόσιο χώρο και εκείνα που λαμβάνουν χώρα σε ιδιωτικό πλαίσιο. Τα αδικήματα τα οποία παραβιάζουν το Ισλάμ και τελούνται σε δημόσιο χώρο πρέπει να τιμωρούνται, ενώ ό,τι λαμβάνει χώρα στην ιδιωτική σφαίρα, και είναι καλυμμένο, είναι ανεκτό σε μεγαλύτερο βαθμό. Σε αυτά συμπεριλαμβάνεται η κατανάλωση αλκοόλ, οι σεξουαλικές σχέσεις που απαγορεύονται, η χρήση παράνομων ταινιών, βιβλίων, μουσικής και η θρησκευτική πρακτική. Άσχετα από το εθνικό και θρησκευτικό υπόβαθρο, πολλοί Ιρανοί στην πράξη ζουν δύο ζωές, μία στο δημόσιο χώρο και μία στον ιδιωτικό. Όσο η ιδιωτική σφαίρα παραμένει ιδιωτική υπόθεση και οι ισλαμικοί κανόνες και αξίες δεν παραβιάζονται ή προκαλούνται ορατά, οι ιρανικές αρχές, υπό κανονικές συνθήκες, δε θα παρέμβουν στην ιδιωτική σφαίρα των πολιτών. Όλες οι μη μουσουλμανικές μειονότητες διατηρούν ένα σχετικά χαμηλό δημόσιο προφίλ σε σχέση με τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Όσο ακολουθούν τους κανόνες, οι μειονότητες μπορούν να εξασκήσουν τη θρησκεία τους δίχως να βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής των αρχών, διότι η στάση τους αποτελεί νόμιμη και κοινωνικά αποδεκτή συμπεριφορά.» Βλ. την έκθεση του Norwegian Country of Origin Information Centre (Landinfo) (10 June 2009) Christians and converts in Iran http://www.landinfo.no/asset/920/1/920_1.pdf, σελ.10-11. Από το ιστορικό του προσφεύγοντος και τα στοιχεία που προσωπικού του προφίλ δεν προκύπτουν στοιχεία που να φανερώνουν την ύπαρξη βάσιμου και δικαιολογημένου φόβου δίωξης ατομικώς του προσφεύγοντος λόγω θρησκείας άμα τη επιστροφή του στη χώρα καταγωγής. Ο προσφεύγων φαίνεται ότι βρισκόταν σε ένα στάδιο εσωτερικής θρησκευτικής αναζήτησης, κατά το οποίο μελέτησε κάποιες θρησκείες και κατέληξε στην αθεΐα. Όμως, όπως εκείνος ρητά δήλωσε δεν έχει πρόβλημα με τις άλλες θρησκείες και τις σέβεται. Οι απαντήσεις του στις ερωτήσεις της Επιτροπής υπήρξαν αόριστες και δε διαφάνηκε κάποια βαθιά πεποίθηση περί αθεΐας, η οποία να συνοδεύεται και από άλλα στοιχεία, όπως συνήθειες και τρόπος ζωής, η εξωτερική εμφάνιση των οποίων θα έθεταν σε κίνδυνο τη ζωή του προσφεύγοντος. Η Επιτροπή δε σημειώνει ότι τα όσα αναφέρονται στη σελ. 8 του υπομνήματος που κατέθεσε ο προσφεύγων, περί δημόσιας άρνησης του Ισλάμ ακόμα και τα χρόνια που ζούσε στο Ιράν, αποτελούν μεταγενέστερους της συνέντευξης ισχυρισμούς, και κρίνονται ανυποστήρικτοι. Η Επιτροπή κρίνει ότι δε θεμελιώνεται κίνδυνος δίωξης λόγω αποστασίας άμα τη επιστροφή του προσφεύγοντος στο Ιράν. Ο φόβος δίωξης για αυτό το λόγο δεν είναι βάσιμος και δικαιολογημένος.

Ωστόσο η Επιτροπή έλαβε σωρευτικά υπόψη τα εξής στοιχεία:

α) χαρακτηριστικά του προσωπικού προφίλ του προσφεύγοντος, όπως καταφάνηκαν κατά την προφορική εξέταση και προέκυψαν από την εξιστόρηση του προσωπικού του ιστορικού, δηλαδή ο έντονος κι εξωστρεφής χαρακτήρας του αλλά και το έντονο ψυχολογικό τραύμα που συνεχίζει να βιώνει εξαιτίας των βασανιστηρίων που υπέστη στο παρελθόν, όπως επιβεβαιώνεται από ιατρικές εκθέσεις και κατέστη εμφανές κατά τη συζήτηση ενώπιον της Επιτροπής

β) τα Κριτήρια Καθορισμού του Καθεστώτος των Προσφύγων της Υ.Α. του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες (βλ. Εγχειρίδιο), και συγκεκριμένα την παράγραφο 42, που ορίζει ότι «ο φόβος του αιτούντος πρέπει να θεωρείται δικαιολογημένος, εάν μπορεί να θεμελιώσει κατά ένα εύλογο βαθμό ότι η εξακολούθηση της παραμονής του στη χώρα προέλευσης έχει γίνει αφόρητη γι' αυτόν για τους λόγους που αναφέρονται στον ορισμό ή θα μπορούσε να γίνει αφόρητη για τους ίδιους λόγους εάν επέστρεφε σ' αυτήν» (βλ. σχ. και

Υ.Α. Ο.Η.Ε., Ερμηνεύοντας το άρθρο 1 της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων, Απρίλιος 2001, παρ. 11 σε <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=4ba896842>)

γ) ότι μπορεί να υπάρχουν καταστάσεις στις οποίες ο αιτών έχει μεν διωχθεί στη χώρα καταγωγής, αλλά δεν έχει παρόν ή μελλοντικό φόβο δίωξης εκεί. Ωστόσο, σκόπιμο είναι να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας, λόγω επιτακτικών λόγων που απορρέουν από προηγούμενες διώξεις, ιδίως όταν η δίωξη που υπέστη ήταν ιδιαιτέρως αποτρόπαια και ο αιτών συνεχίζει να βιώνει τις επιπτώσεις ψυχολογικού τραύματος, κάτι που θα καθιστούσε την επιστροφή του και τη ζωή του στο Ιράν αφόρητη (βλ. Υ.Α. Ο.Η.Ε., Καθορισμός του Καθεστώτος του Πρόσφυγα, 1 Σεπτεμβρίου 2005, παρ. 2.2.2.2 σε <http://www.unhcr.gr/fileadmin/Greece/General/publications/protection/newwebkathestosprosfyga.pdf>).

Ενόψει των ανωτέρω, συνδυαστικά λαμβανομένων υπόψη κριτηρίων και παραγόντων, η Επιτροπή κρίνει ότι πρέπει ο προσφεύγων να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας καθώς έχει κατά το παρελθόν αποτρόπαια διωχθεί και υποστεί εξευτελιστικό βασανισμό για την αντικαθεστωτική του δράση (πολιτικές πεποιθήσεις), ενώ συγχρόνως οι κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες της χώρας του δεν έχουν προς τα βελτίω μεταβληθεί, ως ανωτέρω αναφέρθηκε, ο ίδιος δε βιώνει έως σήμερα έντονο ψυχολογικό τραύμα, και ως εκ τούτου η επιστροφή του στη χώρα καταγωγής θα καθιστούσε τη ζωή του αφόρητη.

Η Επιτροπή εξέτασε τη δυνατότητα εσωτερικής μετεγκατάστασης του προσφεύγοντος στη χώρα προέλευσης λαμβάνοντας υπόψη την κατευθυντήρια οδηγία της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες για τη Διεθνή Προστασία Νο.4 « Η Δυνατότητα Εγκατάστασης σε άλλη Περιοχή της Χώρας Καταγωγής» στα πλαίσια του αρθ. 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 και/ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων (βλ. UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/03/04, 23 July 2003, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3f2791a44.html>). Η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπάρχει δυνατότητα

μετεγκατάστασης σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής, η οποία να πληροί τις προϋποθέσεις προστασίας, ειδικότερα διότι, όπως προαναφέρθηκε, ο φορέας δίωξης στο παρελθόν υπήρξε κρατικός, η εξουσία του εκτείνεται σε όλη τη χώρα και θεωρείται αναμενόμενο ότι η ζωή του προσφεύγοντος θα καθίστατο αφόρητη ανεξάρτητα από τον τόπο επιστροφής στη χώρα καταγωγής.

Με βάση τα ανωτέρω, η Επιτροπή κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας γιατί στο πρόσωπό του συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1 Α(2) της Σύμβασης του 1951 και/ή του Πρωτοκόλλου του 1967 και του Π.Δ. 96/2008.

II. Διόρθωση ατομικών στοιχείων ταυτότητας

Κατόπιν εξέτασης του αιτήματος του προσφεύγοντος, η Επιτροπή δέχεται τη διόρθωση του πατρωνύμου του προσφεύγοντος από [redacted] σε [redacted] καθώς και του μητρωνύμου του από [redacted] σε [redacted].

ΕΠΕΙΔΗ η Επιτροπή ομόφωνα έκρινε ότι ο προσφεύγων πρέπει να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας σύμφωνα με το άρθρο 1 Α(2) της Σύμβασης του 1951 και το Πρωτόκολλο του 1967
ΕΠΕΙΔΗ κατά τη διάρκεια της διαδικασίας για τον καθορισμό του καθεστώτος του πρόσφυγα δεν προέκυψαν περιστατικά που συνεπάγονται τον αποκλεισμό του προσφεύγοντος σύμφωνα με τις ρήτρες του άρθ. 1 Δ, Ε, και ΣΤ της Σύμβασης του 1951 και το άρθ. 12 πδ 96/2008

Για τους λόγους αυτούς η Επιτροπή

ΚΑΝΕΙ τυπικά δεκτή την προσφυγή.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ότι στο πρόσωπο του προσφεύγοντος πληρούνται οι όροι αναγνώρισης του καθεστώτος του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α §2 εδ. α' της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των

Προσφύγων της 28^{ης} Ιουλίου 1951 και

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ τον προσφεύγοντα ως πρόσφυγα.

Κατά της απόφασης αυτής μπορεί να ασκηθεί αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του κατά τόπον αρμόδιου Διοικητικού Εφετείου εντός εξήντα (60) ημερών από την επίδοσή της (άρθρα 26 και 29 του Π.Δ. 114/2010 και άρθρο 15 του ν. 3068/2002).

Γίνεται μνεία στον προσφεύγοντα ότι, σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 1 του Π.Δ. 96/2008, στον υπήκοο τρίτης χώρας στον οποίο αναγνωρίζεται το καθεστώς του πρόσφυγα χορηγείται άδεια διαμονής πενταετούς διάρκειας, η οποία μετά από αίτηση του ενδιαφερόμενου μπορεί να ανανεωθεί.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε μυστική συνεδρίαση χωρίς την παρουσία του προσφεύγοντος.

Δημοσιεύτηκε στο Βύρωνα Αττικής την 28 Σεπτεμβρίου 2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΛΑΚΑ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

